

МИЛАН ВУЧИЋЕВИЋ

ТЕРЕН ПОСЛЕ ПЉУСКА

*... неко је на обруч коша окачио металну мрежицу...
у мени се неочекивано јавише слике невољно везане
за неко давно бојно поље: за челичне нити, пробијене
оклопе, просуте људске утробе и крв...*

јесење сунце изронило је из облака и једним потезом
(*напуштени токови свести, пресеци*)
поделило видик на таму и светлост... кроз расуту
зрику пробијао се још један звук... било је то јасно
штуцање дечака у тамној ветровци који је (утонуо
у себе) стајао у трави и гледао у даљину...

ништа дивље не пресеца поглед

...

пусти терен после пљуска, миријаде
капи и рукопис који јењава,
празни се и понире

разлаже на опоре светлости између
душа и блата... нахушкан на јасне

модрине првих звезда и топла
безболна сећања... цвркул који
издваја дисања иза заумних
простора о могућем нераспадању
нашег д а х а

о писању- брисању,
писању- брисању

како се влатима
и капима кроте крстареће
одлуке о стварности

како се отвара
нова света
празнина...

СТАРИЦА И МОРЕ 3

... овог пута, кроз пегаве пукотине врта
упутила ми је дуг поглед... заробљен
изразом тих ведрих засењених очију
престајем да сањарим... сенке, бокори
(треба,
заиста треба, помислих, прегрмети

ову неочекивану
нутарњу
светлост...)
шуштање и мирис сагорелог бензина
сливају се у вртни пола крик а пола
шапат о сласти једне зарасле бело
плаво зелене слике мора у даљини,
о таласавом воску њене вечности...
о опустелим
леглима измилелих грешака и прабола...
и тамно обално кривељење,
док још увек видљива јата
поново милујем погледом
који их чува од страшних
ребара светлости...од
нажврљаних освртања
о освртању допламсалих
*са очима од воде, лима и алги
богова и људи...*

ЦРТИЦА БР. 8

*тамно пролећно јутро, долазак.
изашао сам из воза...гле,румени
и бели облаци спустили су се
на земљу...покушај иконе*

сањиви једачи анђела

и сребрнасто сиво зелени
план бескраја

масно грумење које светлуца
иза девојчице која по мобилном
телефону глатким прстима игра...
гледам (одахнуло) како мази ту
сјајну површ... кристаласти одломак
прапоруке о дисању пре дисања...

потом замишљам „маларичне варваре
и сојенице... смрт, страшни суд
и пакао: крајолик пропињања
прозирних недогледних пошести...

угаоне изразе који покушавају
да овај текст претворе
у подметнуто стаклено око,
избуљено кроз давне светле
загрљаје невидљивости

кроз змијске снове анђела,
облака и сунца... "